

Чому сумний верблюд

Лариса Письменна

— Чого це ти плачеш? — спитала мама.

— Еге... як тато взяв мій шоколад... Ти ж мені купила... А він узяв.

— Як? Увесь? — здивувалася мама. — А що то в тебе в руках?

— Це... тут не вся плитка... Дивись, ось ріжок одламаний...

— Ото, пошкодував татові шоколаду, — похитала головою мама. — Ну-ну, оце такий добрий син! А тато он тобі саме щось приніс.

— А що? — у Славка відразу висохли сльози. — Що, мамо, що приніс?

— Ти ж цілий рік канючив, уже й забув?

— Ой! — радісно закричав Славко й кинувся до кухні. Там тато з викруткою в руках сидів над електричною праскою.

Бабуся ввімкнула шнура від праски в електричну розетку, поторкала праску рукою і задоволено сказала:

— Гріється. От добре, сину, а то намучилася.

Тут Славко вломив шматочок шоколаду й тицьнув у руку бабусі.

І скося поглянув на тата. Тато вдавав, ніби не помітив.

— Ну спасибі, спасибі, — подякувала бабуся й собі глянула на тата. — Бачу, що ти не такий вже й скупий.

— Гм... — мугикнув тато. — А чого очі заплакані?

— То я так... — Славко зазирнув татові в обличчя. — Татусю, а що ти мені приніс?

— Та щось приніс... Тільки, може, почекаємо дарувати?

— Не треба чекати! Ну-у, таточку... На тобі шоколад, не будемо чекати!

Тато засміявся.

— Та добре, віддай йому, — сказала бабуся. — Я й сама хочу подивитись.

У кімнаті тато наказав Славкові:

— Ану заплющ очі!

Славко заплющив очі, ще й рукою затулився, щоб ненароком не підглянути. Тато зашарудів папером, далі щось вжикнуло — аж вітер пішов по кімнаті.

— Ой таточку! — підстрибнув Славко. — Який же він... Як ракета!

— Глядіть не збийте мені своєю "ракетою" люстру, — стала на порозі мама.

* * *

Другого дня Славко приніс у дитсадок новесенький білий планер. Як запустив його! Планер білим птахом звився вгору, аж вся дітвора завищала від захоплення.

І тут Славко сказав:

— Не займайте! Це — мій.

І нікому не дозволив навіть торкнутися планера.

— Дай я хоч раз запусчу, — не витримав Василько. — Ну дай!

Та Славко насупився.

— Мій і все! Нікому не дам.

І знову так здорово запустив, що зринув планер високо-високо, а сів десь аж за кущами бузку. Славко помчав туди, але планера не побачив. Шукав-шукав і в сльози:

— Де мій планер?

Аж вилітає планер з-за кущів порічок, та якось невисоко, боком, ніби відучився літати. Підхопив його Славко і — туди. А там стоїть Василько й винувато кліпає.

— Це ти схопив мого планера? — кричить Славко.

— Та я... Я тільки один раз...

— Диви, який! Я тобі як дам! — Славко аж замахнувся на Василька, так розсердився.

Василько злякався й побіг.

Славко оглянув планера — чи не зіпсував, бува, його Василько. Ще хотів запустити, але всі побігли снідати.

Після сніданку Марія Степанівна сказала:

— Поїдемо в зоопарк. Але хто погано поведився, той не поїде.

— Василько погано поведився, — сказав Славко. — Схопив мого планера. Я не давав, а він схопив. Не беріть Василька в зоопарк!

Василько почервонів і похнюпився. А Марія Степанівна звела брови, похитала головою, та не сказала нічого. Звісно, то вона на Василька похитала.

До дитсадка під'їхав синій автобус. Всі кинулися в нього сідати, і Василько теж. А Славко знову:

— Маріє Степанівно, а Василько чого сідає? Висадіть його!

— Еге, — сказала Марія Степанівна, — справді треба було б висадити... декого.

Але Василька не висадила. А Славко не зрозумів — кого ж саме треба було висадити. Та не його ж, він поведився добре!

Йому стало чомусь невесело. Та він зумисне голосно сміявся й підстрибував на сидінні, щоб ніхто, бува, не здогадався, як йому.

В зоопарку Славко про все забув: і про Василька, і про слова Марії Степанівни. Бо там було стільки всяких звірів та птахів, і таких дивовижних — ніби їх навмисне поробили.

— Всіх ми оглянути не встигнемо, приїдемо іншим разом, — попередила Марія Степанівна. — А зараз ходімо до слона.

Слон жив на майданчику за глибоким ровом. Він стояв сірий, величезний і махав хоботом. Потім потупав до басейну і поліз купатися. Викупався, виліз та й почав набирати хоботом сухий пил і обсипатися тим пилом. Обсипався доти, аж поки не вбрався в ту пилуку, ніби в сіре пухнасте пальто. Постояв, подумав трохи і знову поліз у басейн.

Дуже смішні були мавпи. Вони скакали, гойдалися на хвостах, кривлялися й ні на хвилиночку не могли всидіти на місці.

— Мабуть, мавпам дуже весело живеться, — вирішив Славко.

А верблюд стояв сумний. Він глянув на Славка великим вогким оком, кліпнув

довгими віями й відвернувся. Славко забігав біля огорожі, простягав верблюдові бублика: "Ну чого ти? На!" — але верблюд так і не глянув на нього. "Верблюдику!" — гукав до нього Славко, але верблюд тільки вище зводив голову й не дивився...

— Пора вертатися, бо спізнимося на обід, — сказала Марія Степанівна. І всі вони поїхали назад — до дитячого садка.

Як пообідали, Марія Степанівна спитала:

— А тепер скажіть мені, що вам сподобалося в зоопарку?

Всі закричали, що їм усе-усе сподобалося і що вони хочуть знову туди поїхати. А Славко спитав:

— Чого мавпи такі веселі, а верблюд сумний?

— І чому слон зодягається в пилюку? — докинув Петри к.

— І чому він її відразу змиває? — то вже Яринка.

— Гаразд, — посміхнулася Марія Степанівна. — Я можу розповісти про це казку. Хочете?

— Хочемо! — закричали всі. Вони посідали кружка навколо Марії Степанівни, а Славко — найближче за всіх, і не сам, а з своїм планером. Бо ні в зоопарк, ні спати по обіді взяти планер Марія Степанівна не дозволила, тож тепер не випускав його з рук. Щоб знову хтось не вхопив.

Марія Степанівна трохи помовчала, а далі й почала:

— Колись давно, в далекій теплій країні жили в одного хазяїна Слон, Верблюд та Мавпа. Слона дуже шанували, а на свята виводили в місто у розкішній попоні, вишитій сріблом та золотом.

— А що таке попона? — спитала Яринка.

— То така накидка — на всю спину. Слон поважно виступав вулицями міста, і всі милувалися його блискучою попоною.

— Ага, слон знову хоче мати попону, тому й вбирається в пилюку, — здогадався Петрик.

— А вона йому не подобається, от і змиває, — зміркувала Яринка.

— Так, — погодилася Марія Степанівна.

— А у Верблюда була попона? — спитав Василько.

— Ні, не було. Верблюдові доводилося багато працювати, перевозити на своїй горбатій спині різні вантажі, ходити в далекі дороги.

Коли Верблюд переходив пустелю, він навіть довгий час не їв і не пив, бо в пустелі ж ніщо не росте і немає води. Але Верблюд дуже терплячий, йому і в голову не спадало скаржитися.

— Тому він і досі такий сумний? — спитав Славко.

— Ні, не тому. Слухайте далі. Ну, а Мавпа — що ж? Вона жила у хазяїна просто так — для забави. Бо й справді вона весела. Цілими днями Мавпа скакала й розважалася, сьогодні ви це бачили самі.

— Бачили! — Славко хотів показати, як стрибає мавпа, але побоявся впустити свого планера.

— І от одного разу, перед святом, хазяїн виніс надвір Слонову попону, щоб почистити її, аби краще блищала. Почистив, повісив у дворі, а сам ще й пішов мити Слона: він хотів, щоб його Слон був найкращий за всіх інших Слонів.

А в дворі стояв Верблюд. Він саме повернувся з далекої дороги і тепер їв, пив і спочивав. Аж угледів — щось сяє. Здивувався, покинув їсти, підійшов ближче і скам'янів: такої краси ще не бачив, його ж ніколи не брали на свята.

"Ех, — подумав Верблюд, — якби ж мені таку попону! Став би і я гарний, — горбів ніхто б не помітив".

— Але ж то не його попона, — нагадав Славко.

— Не його. Але хочеться, бо дуже гарна. От буває так: чогось не можна брати, а кортить. Зітхнув Верблюд, одійшов. А в самого думка "Хоч би хвилиночку походити в попоні..."

Василько мовчки і собі зітхнув.

— Мнеться Верблюд, відвернутися хоче, та очі самі на попону дивляться. Врешті не стерпів і...

— І украв! — скрикнув Петрик.

— Ні, не крав, він був чесний Верблюд. Вирішив тільки приміряти на однісіньку хвилинку. Підійшов, підліз під попону, а вона сама йому так і лягла на спину. Укрила Верблюда, горби заховала. Підійшов він до річки, — річка там близенько протікала, глянув: сам себе не впізнає, бо аж сяє весь. "Ну, — думає, — ще трошечки походжу й відразу на місце повішу". Та й пішов понад річкою.

А тут уже Слона пора на свято вбирати. Де попона? Хазяїн шукає, Слон гнівається, бо ж на свято запізняються, а він звик найпершим по вулиці йти, а за ним уже інші Слони. Аж тут Мавпа прибігла.

— Слоне, Слоне, наш Верблюд у твоїй попоні ходить!

— Верблюд? У моїй попоні? — не повірив Слон. — Та бути того не може!

— Ось ходімо до річки, сам побачиш.

Пішов Слон. Справді — Верблюд над річкою, а на ньому Слонова попона блищить.

— Ти нащо вкрав мою попону? — затрубив Слон, аж пальми захиталися. — Та як ти смів?!

— Я не крав, — злякався Верблюд. — Я тільки... приміряти...

— Приміряти! — дмухнув Слон. — Не на твої горби така попона. Ану, віддавай!

Стягнув Слон хоботом з Верблюда попону, накинув на себе й гордовито пішов, не оглядаючись. А Верблюд мало не плаче...

— А що, поносив Слонову попону? — регоче Мавпа.

Верблюд мовчки глянув на Мавпу й одвернувся.

— А Слон запізнився на свято? — спитала Яринка.

— Запізнився. Не першим того разу йшов, а останнім. З того часу на Верблюда гнівається. А Верблюд сумує.

— Мавпа — ябеда! — сердито крикнув Петрик.

— Подумаєш! Ну, поносив трохи попону, то й що? — мовила Яринка.

Василько знову зітхнув, а Славко не промовив ні слова.

Коли Марія Степанівна повела дівчату на прогулянку, Славко несміливо приступив до Василька й простягнув йому свого планера.

— На... Запускай скільки хочеш...